

Arrest

nr. 246 094 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. NACHTERGAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 18 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 13 april 2018 met nummer 202 354 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 28 mei 2018 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 31 augustus 2018 dat dit volgende verzoek niet ontvankelijk is. Bij arrest van 20 maart 2019 met nummer 218 545 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Bij schrijven van 17 januari 2019 dient verzoekster, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen, en samen met haar meerderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 juli 2020 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Een tegen deze beslissing ingesteld beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 251 077.

1.4. Op 8 juli 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [R.]

voornaam : [R.]

+ 3 kinderen: [R.M.] [...];

[R.S.] [...];

[R.M.A.] [...];

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/08/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 20/03/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/12/2015; 28/05/2018; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel - schending van de onderzoeksplicht o.g.v. artikel 8 EVRM

1. Verzoekster voert op de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 EVRM, aangezien geen adequaat onderzoek werd gevoerd naar de gevolgen van de bestreden beslissing voor haar privéleven.

1.1. Hoewel artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven wanneer een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt om het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd, moet desalniettemin rekening worden gehouden met de grondrechten van de betrokkene bij het nemen van een dergelijke verwijderingsmaatregel.

Immers, volgens de parlementaire voorbereiding van het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wijziging van artikel 7 Vw. op 19 januari 2012 (omzetting Terugkeerrichtlijn), legt artikel 6 § 1 van de Terugkeerrichtlijn de lidstaten weliswaar de verplichting op om een verwijderingsmaatregel te nemen tegen elke derdelander die onwettig op het grondgebied van de lidstaat verblijft, maar geldt een dergelijke verplichting niet "indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou meebrengen van de artikelen 3 en 8 EVRM" (Kamer 2011-12, 1825/1, 17).

Ook de rechtspraak van uw Raad bevestigt dat de gebonden bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken ondergeschikt is aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het internationaal recht, dat steeds primeert op het nationaal recht (zie o.a. arrest RvV 15 december 2015, nr. 158.923; 17 augustus 2017, nr. 190.678).

1.2. Derhalve diende verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de grondrechten van verzoekster, en in het bijzonder na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd zou zijn met verzoekster privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

Uit deze motivering kan geenszins worden uitgemaakt of al dan niet onderzoek werd gevoerd naar een mogelijk schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing laat verzoekster bijgevolg geenszins toe om te begrijpen waarom een verwijdering van het grondgebied in overeenstemming zou zijn met artikel 8 EVRM.

Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, de betrokkene immers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842).

Verzoekster kan op grond van de motieven van de bestreden beslissing alleen niet begrijpen waarom haar verwijdering van het grondgebied geen schending van artikel 8 EVRM.

1.3. Verder voert verzoekster aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij heeft nagelaten om een onderzoek te voeren naar een mogelijk schending van artikel 8 EVRM.

In het administratief dossier bevindt zich namelijk een nota van 08.07.2020 getiteld "Evaluatie artikel 74/13", die de gronden weergeeft waarom verwerende partij meent dat de verwijderingsmaatregel niet strijdig is met artikel 74/13 Vw.

Verwerende partij onderzoekt hierin echter slechts drie elementen: het hoger belang van het kind, verzoekster gezins- en familieleden en haar gezondheidstoestand.

Uit het administratief dossier blijkt dus geenszins dat onderzocht werd of een verwijdering een verstoring zou inhouden van haar privéleven (en dat van haar minderjarige kinderen die eveneens getroffen zijn door de beslissing) in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM beschermt nochtans niet alleen het familieleven maar eveneens het privéleven, en dus gewone sociale relaties.

De Raad heeft dit in een recent arrest van 6 juli 2017 bevestigd:

"Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook; zoals de verzoekende partijen aanvoeren in hun verzoekschrift, de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96)."

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij geen afweging aangaande het privéleven van verzoeker heeft gemaakt.

Bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 E.V.R.M., heeft verwerende partij zich enkel beperkt tot het rekening gehouden met verzoeksters gezins- en familieleven.

Verwerende partij was nochtans op de hoogte dat verzoeker al vijf jaar in België verblijft, en logischerwijze dat verzoeksters privéleven en dat van haar kinderen zich ondertussen in België bevindt. Dit werd immers benadrukt in de aanvraag 9bis ingediend begin 2019. Een mogelijke verstoring van haar privéleven (en dat van haar kinderen) in geval van verwijdering had dus minstens onderzocht moeten worden.

Verwerende partij heeft aldus nagelaten om een correct onderzoek te voeren. Dit is strijdig met de onderzoeksplicht die op verwerende partij rust overeenkomstig artikel 8 EVRM. Volgens de rechtspraak van uw Raad is het immers "de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. (...)Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, *Raza v. Bulgarije*, par. 54)." (RvV arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014)

Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook aangetoond.

1.4. Dit is ten slotte ook duidelijk in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de plicht omvat voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

1.5. Conclusie: de bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en de formele motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Tweede onderdeel - onredelijke verstoring van verzoeksters privé- en gezinsleven

2. Daarenboven voert verzoekster aan dat de beslissing hoedanook in strijd is met artikel 8 EVRM, aangezien haar verwijdering van het Belgisch grondgebied een onredelijke verstoring zou betekenen van haar privéleven, en dat van haar minderjarige kinderen.

2.1. Met betrekking tot analyse van artikel 8 EVRM, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende beginselen uitgewerkt:

[...]

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yigit/Turkije (GK)*, § 93; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153).

In de tweede plaats moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*,

§ 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoekster.

2.2. In casu was verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoekster en haar kinderen toe te laten hun privé- en familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied te handhaven en ontwikkelen.

Zoals aangegeven in de aanvraag 9bis, en de daaropvolgende actualisaties, hebben verzoekster en haar kinderen de voorbije vijfjaar ernstige inspanningen geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij. De kinderen volgen allen onderwijs in België, hebben zodoende de taal geleerd, vriendjes gemaakt en nauwe banden gesmeed met het land.

Het is dus evident dat zij zowel hun familie- en gezinsleven, als hun privéleven in België hebben.

Ook is het duidelijk dat verzoekster en haar kinderen dwingen om het Belgisch grondgebied te verlaten, zou leiden tot een ernstige verstoring betekenen van de nauwe banden die zij hier hebben opgebouwd, en zou dat hun toekomstperspectieven qua onderwijs volledig teniet maken.

Dit zou ingaan tegen de positieve verplichting voor de Belgische om verzoeksters op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij hun recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

2.2. Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat een redelijke belangenafweging werd uitgevoerd.

[...]"

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende overwegingen in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat verzoeksters meest recente verzoek om internationale bescherming op 31 augustus 2018 door de commissaris-generaal niet ontvankelijk werd verklaard en dat de Raad het door verzoekster tegen deze beslissing ingestelde beroep op 20 maart 2019 heeft verworpen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster in België verblijft zonder dat zij in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verder motiveert verweerder de vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten naar zes dagen door te verwijzen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en door te duiden dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet ontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat de formele motiveringsplicht is miskend doordat er in de bestreden beslissing geen motieven zijn te vinden omtrent haar privé- en gezinsleven in het kader van artikel 8 van het

EVRM. Zij merkt op dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 maart 2017 uitdrukkelijk heeft gewezen op het gegeven dat zij en haar kinderen al vijf jaar in België verblijven en hun privéleven zich intussen dan ook in België afspeelt.

De stukken van het administratief dossier leren evenwel dat de voormelde verblijfsaanvraag van verzoekster een dag voor het nemen van de bestreden beslissing, namelijk op 7 juli 2020, onontvankelijk werd verklaard. In de motivering van deze beslissing tot onontvankelijkheid werd reeds geduid waarom volgens verweerder het ingeroepen privé- en gezinsleven van verzoekster en haar gezinsleden zich niet verzet tegen een terugkeer naar het herkomstland om van daaruit via de gewone procedure de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en waarom een dergelijke tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De thans bestreden beslissing legt verzoekster ook enkel op om in de actuele omstandigheden het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst, zonder dat dit haar verhindert om opnieuw dit grondgebied te betreden en in België te verblijven eens zij hiervoor de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten heeft verkregen. In deze omstandigheden valt niet in te zien waarom in het thans bestreden bevel nog opnieuw had moeten worden gemotiveerd aangaande het privé- en gezinsleven en artikel 8 van het EVRM of wat het nut zou zijn geweest van een herhaling van de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoekster betwist ook niet dat zij in het kader van de uitoefening van haar beroepsrecht tegen de bestreden beslissing kennis had van de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot verblijfsmachtiging en de erin opgenomen motieven. Zij wist aldus waarom volgens verweerder in de huidige stand van zaken het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zich niet verzet tegen een terugkeer naar het herkomstland, met name omdat alle gezinsleden samen kunnen terugkeren en het in wezen gaat om een tijdelijke terugkeer en er geen concrete en pertinente elementen voorliggen waarom zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn.

De voorziene uiteenzetting verschaft verzoekster het vereiste inzicht en laat haar toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is, gelet op wat voorafgaat, bereikt. Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen gebrek in de (formele) motivering aan.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de commissaris-generaal had beslist om verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren en dat de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep ook reeds had verworpen. Verder is het evenmin betwist dat verzoekster niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer

dan drie maanden in België, of om er zich te vestigen, en zij niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum.

In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“dient”, “moet”*), tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten.

2.5. Verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met deze verdragsbepaling en dat geen onderzoek heeft plaatsgevonden van haar privéleven, alsook het privéleven van haar kinderen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre verzoekster zich beroept op een gezins- of familieleven met haar minder- en meerderjarige kinderen, merkt de Raad op dat deze gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden als gevolg van de bestreden beslissing. Ook de gezinsleden bevinden zich niet langer legaal op het Belgische en Schengengrondgebied en dienen dit dus te verlaten. In zijn beslissing tot het niet-ontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wees verweerder er ook reeds op dat de gezinsleden gezamenlijk kunnen terugkeren naar het herkomstland om van daaruit een verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen, en dat daarenboven de echtgenoot van verzoekster en vader van haar kinderen aldaar nog verblijft. Ook merkte hij op dat in het land van herkomst nog een ruim familiaal netwerk bestaat. Er blijkt dus niet dat de eenheid van het gezin wordt verbroken, integendeel zelfs, verzoekster en haar kinderen kunnen worden herenigd met de echtgenoot/vader bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster brengt verder geen concrete, noemenswaardige hinderpalen naar voor die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland verhinderen. Verweerder stelde reeds vast dat niet blijkt dat de kinderen niet langer naar school zouden kunnen gaan in het land van herkomst. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing haar recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven miskent.

Voor zover verzoekster zich beroept op haar privéleven en dat van haar kinderen, verwijst zij naar het gegeven dat zij al vijf jaar in België verblijven en dat *“logischerwijze”* hun privéleven zich ondertussen dan ook in België afspeelt. Zij stelt dat zij en haar kinderen de afgelopen vijf jaar inspanningen hebben geleverd om zich te integreren en dat de kinderen onderwijs volgen in België, de taal hebben geleerd, vriendjes hebben gemaakt en nauwe banden hebben gesmeed met dit land.

Verzoekster houdt onterecht voor dat verweerder de elementen van haar privéleven en dat van haar kinderen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet in rekening bracht en hij geen onderzoek verrichtte naar de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst voor dit privéleven. Zoals verzoekster zelf aangeeft, bracht zij de relevante elementen in dit verband reeds aan in het kader van haar aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder is pas overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing nadat hij voorafgaandelijk de door verzoekster en haar kinderen ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk had verklaard. In zijn beslissing van 7 juli 2020 tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag ging verweerder reeds zeer uitgebreid in op het voorgehouden privéleven en stelde hij reeds vast dat de elementen van het privéleven en de belangen van de minderjarige kinderen van verzoekster niet verhinderen dat zij kunnen terugkeren naar het land van herkomst, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure. Verweerder achtte dit geenszins in strijd met het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster en haar kinderen zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Hierbij werd een concrete belangenafweging doorgevoerd. Deze beoordeling kon ook volstaan voor de thans bestreden beslissing, nu deze verzoekster en de kinderen enkel eenmalig, in de actuele omstandigheden, oplegt het Schengengrondgebied te verlaten.

Bij arrest van 14 december 2020 met nummer 246 093 heeft de Raad het beroep verworpen dat was gericht tegen de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Er kan worden verwezen naar de bespreking in dit arrest inzake het privéleven en het hoger belang van de kinderen. Hieruit volgt dat geenszins blijkt dat de kinderen van verzoekster niet langer onderwijs kunnen volgen in het land van herkomst, dat geen disproportionele of onredelijke belangenafweging blijkt waar verzoekster en haar gezinsleden dienen terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure en dat niet blijkt het hoger belang van de minderjarige kinderen hierdoor wordt miskend. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland alle inspanningen tot integratie teniet zou doen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. Verzoeksters toelichting laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Met haar betoog maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS